

GRALSVÄKTARNAS BUDSKAP

N:O 6

Oktober 1974

Årg.5

INNEHÅLL:

Väl förberedd

Ur våra Mästares liv och lära,
berättat av Gulli Bergvall

Ur Andernas Hemlighet; i övers.
av Gulli Bergvall

En värld i kaos (forts.)

Ett hopsamlande av gärningar

I Tiden

Att nå Fullkomning

Tidskrift i stencilform från
GRALSVÄKTARNAS SAMFUND

Möregatan 8, Stockholm
tel.08/25 23 44; 43 05 79

Systerlogen i Göteborg:
tel.031/ 40 37 82

Samtliga artiklar är, när annat
ej angives, skrivna av
Elisabeth Ståhlgren

Vi utkommer med 8 nummer av tidningen under årets vår- och höst-
terminer. Prenumerationspris Kr.12:- pr år. Beställning hos
Gralsväktarnas Samfund, c/o Ståhlgren, Dukvägen 8, 16150 Bromma,
där även enstaka ex av tidningen kan erhållas.

VÄL FÖRBEREDD

Den tänkande människan har klart för sig att vi går tillmötes en
gigantisk omvälvning av vår värld. Hur den ska utgestaltas vet
vi inte, vi har syndafloden att jämföra med, men vad vet vi egent-
ligen om hur stor omfattningen var av det som där skedde? Nyhets-
förmedling var vid den tiden ett okänt begrepp, därför är vår fö-
reställning om händelsen högst bristfällig.

Omedelbart får vi idag reda på vad som sker över hela jordklotet,
men kanske att den dag olyckan är över oss, inga rapporter når
fram som förr. Radio, TV, telefon kan råka ur funktion över hela
linjen, ett förhållande, som knappast ingår i vår föreställning.

Det har sagts av förutseende män att så som syndafloden ödelade
världen genom vatten, så ska denna gång elden bli det allt för-
härjande. Det är inte svårt att tänka sig att det blir så, när
lättantändliga gaser strömmar ut ur söndersprängda behållare.

Besynnerligt är att ehuru detta förutsagts i flera år, uppmanar
vi ständigt till gott mod och lugn sans. Hur förklarar bedömare
denna motsägelsefyllda inställning? Därför att vi vet att mängder
av rymdskepp står färdiga runt vår jord att evakuera oss den dag
det sker, det vi väntar på. Alla är räknade, för var och en är
det väl förberett, med datamaskinens säkerhet är allt förutbestämt.

Men det är inte i det som ska gå fram över världen som tillfreds-
ställelsen ligger, utan i det tillstånd, som efteråt kommer att
råda, förande till framåtskridande i snabb följd. Lekmannen fin-
ner det otänkbart att det blir så, men det som framgår av vunnen
erfarenhet säger att det är så. Vi får det bättre på alla sätt.
Lidandet renar och det är den rena människan som snabbt reder upp
problemet med uppbyggandet av vår nya värld.

Vi går den stora förvandlingen till mötes. Vi uppstår till en ny
form av tillvaro. Men ingen uppståndelse utan död. Därför måste
vi dö bort från vårt gamla Jag och träda ut i en värld, där vi
möter alla i samförstånd. - Till detta är världen väl förberedd.

Ur VÅRA MÄSTARES LIV OCH LÄRA av Baird T. Spalding
Utdrag i översättning av Gulli Bergvall (forts.)

Bagget Irland, en infödd medlem av expeditionen berättade för de andra deltagarna om det forntida folk, som en gång bott i de nu genomkorsade trakterna och som byggt de städer som nu befann sig i ruiner under ökensanden.

"Vi har skrivna urkunder", berättade han, "som omsorgsfullt bevarats från generation till generation under mer än sjuttiotusen år och dessa urkunder förlägger grundandet av den ruinstad, som ligger begravnen här under vårt läger, mer än tvåhundra-trettio tusen år tillbaka i tiden. De första kolonisterna kom från väster och slog sig ner i söder och sydväst, och allteftersom kolonierna gradvis utvecklades, flyttade en del av folket mot norr och väster, tills de befolkade hela landet. Bördiga fält uppodlades och frukt-trädgårdar anläggs, och sedan grundades städer. Dessa var små i början, men åren gick och man fann det efterhand bekvämt att slå sig ner i centra för närmare samarbete i konst och vetenskap.

Här byggdes tempel, inte för andakt, ty folket förrättade andakt varje ögonblick genom det liv de levde. Livet var alltid helgat åt livets stora Orsak, och medan de levde i samarbete med den stora Orsaken kände de inte döden. Människor kunde bli tusentals år gamla. De övergick från ett tillstånd till ett annat med högre insikter i livet och dess verklighet. Templen var byggnader, där skrivna dokument kunde förvaras för dem som önskade ta del av dem. De mest djupgående vetenskapliga ämnen brukade diskuteras i templen, och där fanns ett arkiv av vad som uppnåtts i konst, vetenskap och historia.

De fann det bekvämt att ha breda jämna vägar som förbindelseleder och de utvecklade vad ni kallar stenläggning. De fann det bekvämt att ha välbyggda hem och utvecklade metoderna att hugga sten, slå tegel och göra murbruk.

De fann att guld var en högst användbar metall, eftersom den inte förändras. De hittade på metoder att utvinna guld ur sanden, sedan ur berget och slutligen fann de på ett sätt att tillverka det, så att det blev mycket vanligt förekommande. De kom också på sätt att tillverka andra metaller. I stället för att enbart leva av jordbruk började de tillverka saker för dem som brukade jorden, vilket gav upphov till mer skiftande verksamhet. Deras centra växte och utvecklades till städer om ett till tvåhundra tusen innevånare.

Ännu hade de inga ledare eller härskare. All styrelse var anförtrödd åt rådgivande organ som valdes av folket. Ändå utfärdade folket inga lagar eller regler för individens uppförande, eftersom var och en kände sin egen identitet och levde efter en universell lag som styrde denna identitet. Det behövdes inga lagar gjorda av människor. Vad som behövdes var visa råd.

Sedan råkade någon individ här och var komma vilse. Alla hade inte samma utvecklade förmåga till kärlek. Avsöndringen blev allt större och större, tills någon mycket dominerande personlighet upphöjde sig själv till kung och världslig härskare. Folket fann sig i detta - utom ett fåtal som tyckte sig se vart det skulle bära hän med denna avsöndring. Dessa få drog sig tillbaka till egna samhällen och levde

ett mer eller mindre isolerat liv där, allt under det de försökte visa sina bröder det dåraktiga i söndringen. De blev det första prästståndet.

Kungen grundade den första serien världsliga härskare. Från den tiden kan deras villsamma vägar följas endast genom grundliga studier och forskning. Ett fåtal har bevarat de enkla lärorna och levt i enlighet med dem. I det stora hela har livet blivit mycket invecklat för de flesta, så invecklat att de vägrar tro på ett enkelt sätt att leva ett väl avvägt liv i direkt samarbete med Principen för allt liv. De inser inte att detta är det överflödande livet."

På vägen tillbaka från Gobiöknen besökte expeditionen Bagget Irands hemby, där de skulle stanna och vila upp sig några dagar.

Byns hövding uppsökte dem efter ankomsten i deras kvarter och tog dem med sig till en välkomstmiddag i sitt hus. Med expeditionen var också Emil och hans mor, Jast, amerikanernas värddinna från tidigare och några andra av deras höga vänner och beskyddare.

Under middagen talade Bagget Irand till sällskapet om andliga ting och slutade med följande ord:

"Guds barn är lika nödvändiga för Honom i fråga om utförandet av Hans fullkomliga plan som varje planta, blomma eller träd är. Och det är nödvändigt att de samarbetar på det fullkomliga sätt som Han ser. Det var detta, att människan drog sig tillbaka från denna fullkomliga plan till samarbete, som gjorde att världen slungades ur balans och gav upphov till att väldiga flodvågor svepte fram och förstörde Hans barn i stort antal. Det är den fullkomliga Kärlekens tanke i samverkan med jämvikt och kraft i Guds barns hjärtan, som håller jorden i balans. Men de förslösade den kraften i tankar på synd och lust. Vid den tiden hade människan hunnit vida längre än i dag. Men Gud kan inte kontrollera människans tankar på kärlek och balans eller hat och obalans. Sina tankar ska människan själv kontrollera. När den tankekraft som slungade jorden ur balans var uttömd av den stora kataklysm den framkallat, då kunde Gud i sin väldiga kraft återföra jorden till dess rätta jämvikt. Men så länge som människans tanke härskade kunde Gud inte ingripa."

Forts. i nästa nr.

Ur ANDERNAS HEMLIGHET av Brother Philip
Utdrag i översättning av Gulli Bergvall
(forts.)

SANAT KUMARA,

Och nu ropar jordens hungriga skaror efter en Frälsare, som än gång kan ge dem bröd och fiskar och som, utifrån ett litet bestånd, kan stilla deras hunger och ge dem näring. De ropar nu efter livets vatten, efter vishetens manna. Och jag säger att

det är skrivet - det är ett påbud från Den Högste själv - att detta ska ske, för Han har anbefallt: dessa är mina barn, de måste föras tillbaka till mitt sköte och näras med min substans.

Vi som håller jorden i vår hand fick den för att utveckla och vårda den och bringa den till mognad. Vi ser nu att skörden kommer att bli riklig och att Faderns förrådshus kommer att bli fullt för övergången till en ny tillvaros storhet.

Jag skulle vilja ge er ett nytt gudomligt bud för den närmaste tiden: 'Föd Guds lamm.' Ge där det är nödvändigt. Ge inte av er förgångna glans utan av det som själen behöver. Tala om för dem att katastrofen ska komma. Förbered dem för detta. Men säg dem att ut ur detta ska det större ljuset komma. Säg dem att, ja, katastrof kommer över jorden, för natten kommer när ingen människa kan verka och natten är nu här - katastrof, olycka och förtvivlan. Och flodvågorna och vindarna ska skölja och blåsa bort allt det gamla. Det var mörkrets avföda. För det kan uthärdas av alla människor, om de vet att bortom finns regnbågens fäste, det gyllene löftet om gudomlighet och enhet med vår Fader.

Om ni bara anade - på världar utan tal i rymden, stjärnor av stort majestät och skönhet som framstår likt vackra ädelstenar i Omni-versums svarta sammet - där ropar miljoner själar, och deras röster klingar samman i ett brus om fred mot jorden. Om människorna vore medvetna om sådan kärlek och sådan tillgivenhet och sådan inriktning, så skulle jordens problem inte längre vara problem.

Därför är det vår plikt att ge dem detta budskap som är ett tvåfaldigt budskap: att varsko och uppmana till förberedelse för det som ska komma i vågorna och vindarna; och i andra hand är det ett budskap om att de finns, som har omsorg, som handlar såsom den Oändliges utsände. Säg dem att de är älskade, att de ska få ledning allt eftersom de ber om ledning. "Bed och ni ska finna, klappa och det ska upplåtas för er."

De ska tas upp och vara där örnarna är. De ska inte lida brist. Säg dem att deras Fader har hört dem. Deras Fader är ständigt nåderik och kärleksfull mot sina barn.

Jag är den som bara är så stor som det minsta sandkorn på jorden och bara så låg som den högsta bergstopp. Jag har känt otaliga existenser på denna älskade planet. Att nu känna vindfläktens ljuva väldoft och Libanons cedrar, Amerikas aspar, att känna vattnen mjukt smeka världens många stränder, att känna harmonien när växtens sköna liv på planeten svarar mot människans sinne.

På jorden befinner sig de stora rikena som skulle tjäna människan - växt- och djurrikena - i ett tillstånd av kaos; därför att den som skapats att vara deras herre inte är någon herre. Mineralets, växtens och djurets liv finner att dess gud, dess herre, är lik en drucken som i sin dårskap vacklar fram och tillbaka. Därför är de nu i uppror mot honom. Men i andra världar är de samstämda med sin herre i kärlek, och resultatet blir en livgivande essens som det inte står i min förmåga och makt att beskriva.

Har inte människan ofta önskat återvända till moderns trygghet och värme? Jag säger er att detta också gäller om människan i förhållande till Fadern. Jordemänniskan vet vart hon måste gå, men hon kan inte alltid finna vägen. De tider som kommer utpekar därför alla den vägen

till Honom; för den ska vara er andes lösenord.

Jag har talat till er ut ur det minsta av skapelsen på jorden och ut ur det största: litet och stort blir till ett i Honom.

Frid vare med er från hela skapelsen, och min frid vare med er.

Jag har bett att få tala med er igen, ty för mig är det tiden för den stora invigningen och, i en mindre betydelse, för er stora invigning till ett annat medvetandesplan.

Det var länge sedan jag kallades till jorden för att utföra en viss mission till människors barn. Och nu har tiden kommit för mig att återvända till Venus för att vara vid hennes sida, när hon inträder i den stora invigningen.

I dessa dagar drabbar deras arméer samman på den heliga Galileiska sjön, om natten. Det är början till slutet och slutet på början så som det förutsagts i gamla tider, för i dag har den långa strid som ägt rum i det oheliga Heliga landet nått sin höjdpunkt, en kulmen - Egyptens och Syriens arméer och Israels arméer. Detta är en mycket betydelsefull händelse såsom min älskade broder, Mästaren Kuthumi, har sagt er många gånger.

Detta är den plats i världen som ska observeras, den plats som är gnistan som ska tända Hans annalkande som vi väntar; och väntar vi inte på Honom med yttersta tålamod och varaktig glädje?

Detta är den läxa vi alla måste lära, inte en gång utan många gånger, i världar av underbar härlighet såväl som i världar skumma och mörka i fråga om kultur och utveckling. Hur många gånger har vi lärt denna läxa? Och vi kommer alltid att fortsätta att lära, för ta bort nyfikenheten och spänningen i att leva och söka - och människan skulle inte kunna existera. Det skulle inte ens finnas en skapelse. Därför ska vi aldrig nå slutet på den vägen. Vi ska alltid söka. Om inte länder eller riken och folk - så världar eller solar eller system och galaxer eller supergalaxer, och bortom detta ska vi känna glädje i själva ljusets riken, där vart och ett bidrar med sin egen vibration och sitt eget ljus.

En av de stora lagarna är att för att få måste vi ge - liksom den väldiga vattencisternen; den kan ta emot regnen från himlen tills den sväller, fylls allt mer och rinner över, men den måste rinna över, ge av sitt överflöd åt den torra, spruckna jorden runt omkring. För gör den inte det, så brister den och kan inte längre ta upp något vatten. Men ger den av sitt överflöd, blir den fylld på nytt när de stora regnen åter kommer från himlen och kan åter ge åt den törstiga jorden, som suger åt sig var droppe och väntar på att den stora vattenbehållaren ska ge ut av sitt överflöd.

Forts i nästa nr.

EFTER 1000 ÅR

1) GRALEN KOMMER TILL PORTUGAL

I 1000 år förvarades Nattvardskalken hos God Meru i Andernas hierarki. Det var den dubbla Kalken, vars tvåfaldiga sinnebild är den upphöjda, obesmittade människan, fri från luciferisk bebländelse samt den ärliga människan, villig till rätt handling men svag i sin förmåga att alltid gå den rätta vägen. Detta motsvarar dels den äkta, rena Kalken, den ursprungliga, dels den kopia, som utfördes för att dölja stölden av den äkta Kalken under lemuriska tiden och som förvarats av Salomo och hans ättlingar, intill dess den sammanfördes under Nattvardens instiftande med den äkta Kalken. På samma sätt som alla människor av skilda karaktärer lever tillsammans på jorden, så utgör Kalkarna en enhet i sitt sammansmälta tillstånd.

Kvar i Keopsmyramiden står alltsedan Kristi levnad på jorden den för Jakobs räkning utförda kopian. Den representerar den del av människosläktet, för vilken i detta skede intet hopp finns att uppflyttas till högre plan. Det är de obotfärdiga, som har att gå om lägsta planet än en gång. Till eftersläntrarna räknas de.

Vår andliga hierarki planlade en stor förändring i världens framåtskridande. De ansåg att nu måste folken vara mogna att samla sig kring en stor idé. Nattvardskalken skulle återföras till människan på jorden att brukas av henne i rätt anda till välsignelse för kommande släkter. Den långa färden genom lägsta planet med dess lidande borde ta ett slut. Kristi kärlekslära måste bli uppfattad på rätt sätt och den, som var villig ta på sig oket, offra sin bekvämliga ro och sin härskarnatur borde få en chans att gå vidare och nå ett högre plan. Även om de inte var många måste hänsyn tagas till dem, som verkligen var redo.

Så fördes Kalken i början av 1400-talet av God Merus budbärare till Portugal att förvaltas av landets konung, Johan I. Han var Stormästare av Aviz-Orden.

Under medeltiden hade vårt Västerland i hemliga ordnar av hög kvalitet fört det andliga arvet vidare i de inre, hemliga graderna. Där undervisades i den esoteriska kunskapen av högt betrodda män. Det kyrkan inte ville eller inte kunde delge folket, det erbjöds där till de medlemmar, vars andliga resurser det medgav. Visst var det så att flertalet stod utanför möjligheten att uppta sann kunskap, men även den som hade gåvan att kunna se bortom det timliga var av kyrkan strängt förbjuden att närma sig dessa fält. Så blev ordnarna samlingsplatsen för eliten, och under lång tid var de godkända av påven som centra för kulturell utveckling.

Emellertid var det inte meningen att Aviz-Orden, som Johan I förestod skulle bli den plats, där Gralen på nytt skulle höjas, ty den ägde en svaghet i sin konstruktion, som inte lovade gott. I sitt äktenskap med den engelska prinsessan Filippa hade kung Johan en son, Henrik, allmänt känd under namnet Henrik Sjöfarare på grund av sina öppnade sjöfärder utefter Afrikas kuster med mål att nå Indien sjövägen. Han blev i unga år Stormästare av Kristusorden, som efterträdde den något halvt århundrade tidigare upplösta Tempelherreorden.

2) KRISTUSORDENS UPPSTIGANDE OCH FALL

Hos prins Henrik låg de stora möjligheterna. I hans Orden skulle Gralen höjas och kraft utstråla av sådan art att människosläktet kunde gå en bättre framtid tillmötes. Åt honom blev Gralen anförtrodd, Nattvardskalken, som God Meru överräckt till hans fader.

I Kristusorden firades Gralens högtid i minutiöst utformade ceremonier. Från Gralen utstrålade det magiska sken, som inspirerade till andaktsfylld helgd och i dess övernaturliga kraft ligger visheten förborgad. Den som äger rätt kontakt med de andliga världarna är i stånd delge visheten åt lärjungen. Så blev prins Henrik en lärare för de sina i Kristusorden.

Gralens införande i Kristusorden hör vi inte talas om, när ordnarnas verksamhet dryftas beroende på att denna ceremoni med dess djupa innebörd var strängt hemlig, så som varje orden i sina högre grader aldrig blottar det som hör till det esoteriska i deras funktion.

Portugal gick sin korta storhetstid till mötes. Lyckade krigsinsatser mot Europas fiende nummer ett, arabvärlden, bidrog att stärka landets anseende utåt.

Några årtionden gick till ända. Gralens kraft utövade sin verkan, landet blomstrade och folk från Europas alla hörn sökte sig till Sagres vid Portugals södra kust, där prins Henrik hade skola i navigationens nyväckta konst, en kunskap som han var väl förfaren i.

Vår världs hierarki gladdes sig. Nu såg det ut som om en förändring till det bättre hade ägt rum.

Men Lucifers välde över människan var ännu starkt, påvarna kämpade om makten och kyrkan samlade rikedomar för att bestå i konkurrensen med världens mäktige. De styrande andemakterna arbetade på att leda människan rätt, men friheten var henne given. Själv skulle hon välja sin väg.

Europa styrdes vid denna tid av en rad mäktiga monarker, där kärleken till folket var glömd för maktbegäret. Kungatronerna var omgivna av avundsmän, som i kungavärdigheten såg all lycka, och därför inte skydde några medel för att nå tronen. Ränker spanns, intriger utarbetades, liv offrades.

Kung Johan I av Portugal var en klok konung, under hans regeringstid blomstrade landet, men efter hans död kom svaga regenter på tronen. Hans son och efterträdare, Eduard, regerade endast 5 år, vid hans död var hans son blott 6 år gammal, och som så ofta händer vid val av interimsstyrelse var meningarna delade om vem som var mest lämplig att styra landet. I den kampen kom prins Henrik, tredje sonen i ordningen, att ohjälpligt få sitta emellan. Fiender i hans egen familj och utanför den stämplade mot honom. Hans halvbroder - kung Johans son i hans tidigare förbindelse med en ofrälse kvinna - beskyllde honom för att sträva efter kronan. Andra medlemmar av hans familj stod honom likaså emot.

Henrik var en man i sina bästa år när nederlaget i det andra kriget mot Marocko drabbade honom. Han hade tilldelats uppgiften att anordna och leda detta angrepp mot Marockos konung. Det var hans krig, det blev hans nederlag. Felaktigheter av stora mått hade begåtts, kritiken mot honom blev hård.

Allt detta blev honom övermäktigt. Henrik dukade under i en ojämn strid mot övermakten. Vreden bemäktigade sig honom och han blev offer för Lucifers starka makt.

I detta tillstånd förmådde han slutligen inte höja Gralen vid ceremonierna. Av riddarna som invigts i de högre graderna av orden och ägde rätt att utföra Gralens tjänst, var många anstuckna och höll sig nära kungatronen, vars närmaste medlemmar misstrodde Henrik. Angelägna att få räknas bland gunstlingarna var de inte att lita på, dessa riddare, det stod klart för Henrik. Många av hans mest betrodda ordensbröder avföll, ordens

andliga styrka avtog. Till slut fanns ingen längre kvar av dem, som rätt förstått Gralens sanna värde. Många hade svikit i svaghet i det de inte förstått de kosmiska sanningar som undervisats om, andra hade övergått till motståndarsidan i omsorg om eget skinn. Det var inte gott att stå den regerande makten emot. De som invigdes i ordens högre grader var antingen högättade adelsmän eller dubbades till riddare med adelsmans alla rättigheter och förmåner. Orden var mycket rik, ty alla Europas kungahus hade intresserat sig för de nya ting, som där skedde.

Ingen fanns kvar, som kunde hålla ordens fana högt. Försvagad gick den tillbaka. Gralens Kalk blev insatt i det allf^a heligaste av Kristusordens tempel i Lissabon.

Kristusorden fortsatte att samla sina medlemmar, men det upphöjt andliga i undervisningen var och förblev borta. Så som skedde med så många höga ordnar i gången tid blev den till en samlingsplats för rikets aristokrater, vilka där fann vänner och förströelse under dagar av dådlös verksamhet.

Denna händelse har Richard Wagner livligt skildrat i sin opera *Parcival*, i vilken kung Amforta återspeglar den unge prins Henriks fall och återupprättelse. Genom *Parcivals* dådkraftiga handling att offra sig själv och övervinna livets frestelser kommer Amfortas rehabilitering till stånd. En sak stred han för: renhet i sinnelag, seger för sanning och rätt.

Med smärta såg våra andliga ledare hur det storslaget uppbyggda verket blev slaget i spillror. När människan inte är färdig att uppta det nya som bjudes henne, blir Gralens öde detsamma som hennes, den får bida tiden i överksamhet. Så väntar människosläktet att den tid ska komma då befrielse gives henne, förlossning från sjukdom, lidande och död, men inser inte att det är hon själv, som ska utarbета detta sitt öde. Om skickelserna står henne emot, om ödet är henne ogunstigt, måste hon själv göra sig fri från sina bojor, själv bryta den onda makt, som håller henne bunden.

Men hon vill inte, hon har funnit Lucifer vara en angenäm herre, som försett henne med allsköns njufbara ting. Och därför har solen fått rulla sitt klot genom århundradena, utan att dess värme och ljus fått fylla henne med tillräckligt mycket kärlek och förnuft för att skingra mörkret, som ruvar över henne.

Som alltid följde God Meru med vaksamt intresse det som utspann sig på jorden. Han såg hur Portugal gick tillbaka, men han kunde ingenting göra för att leda händelserna in på nya banor, ty friheten är människans arvslott, det är en kosmisk lag, som ingen andemakt reser sig upp emot. Det gäller för dem, som styr våra öden att se till att det bästa kommer ut av det som sker. Men aldrig brytes den lag som säger att var människa på jordens rund själv väljer sin väg.

Den ofrid som härskade i alla länders kungahus gav sig tillkänna genom alla led. Kniven satt löst i bältet. Kungamakten var alltför åtråvärd för att den som stod i tur att nå rikets högsta tinnar frivilligt skulle avstå från våld. Genom giftermål var alla kungahus släkt och arvstvister skapade hat och oförsonlighet.

Tiderna var oroliga. Kyrkan gick mot reformation. Den ekonomiska situationen i många länder var prekär. Penningbristen kom myndigheterna att upplösa många rika ordnar för att genom konfiskation få medel till sin förvaltning. Ordarnas högsta ledare gick ur tiden utan att ha hunnit överlämna sitt högsta vetande till närmaste man.

(forts.i nästa nr)

ETT HOPSAMLAND E AV GÄRNINGAR

När en människa lämnar denna världen för att gå till de hinsides belägna, de avlidnas riken, har hon att genomgå från minnenas upptecknade blad allt vad hon utfört av goda och mindre goda gärningar. Kyrkan kallar denna genomgång Skärselden, den österländska motsvarigheten är akashan. Att läsa på akashans blad är ett möte med akashakrönikan.

Det är ett reningens bad, som måste genomgås, för att vederbörande ska nå den astrala världen. Allt vad akashan har att framlägga för individen blir antecknat och överfört till de kroppar, som fortsätter livet sedan den fysiska blivit avskiljd.

Varje avslutat skede på utvecklingens väg, varje plan och varje släkte har att genomgå samma omprövning av sina gärningar, och likt en tråd att följa från lägre mot högre fält går denna akasha vidare innehållande var handling, som utförts. Det är fröatomen, denna tråd som följer oss alla. Nornorna spinner våra ödestrådar, heter det i asalärans berättelser.

Mycket som synes oss oförklarligt får ett ljus av förklarande skärpa över sig, om vi granskar det som i våra dagar tilldrar sig i vår värld likt en akashakronika. Varje land och varje stat, varje plats på jorden genomgår omvälvningar i en omfattning, som världen aldrig förr mött. Vi genomgår vår världs akasha, alla begångna gärningars hopsamlande till en skärseld av renande art.

Väl kan det sägas att det är nonsens att kalla det som nu äger rum ett renande bad, det ger sannerligen sken av motsatsen. Men uppröjningsarbete föregår varje omgestaltning. Om det nya ska kunna byggas upp får det gamla rivas ner, det ger oss bilden av kaos.

Alla de plågor, som pressar vår jord idag blir till gott för oss alla. Lär vi oss se det så, kan vi ta ut det nyttobringande därur. Allt sker i kärlek, den stora uppröjningen ska föra oss in i en värld av harmoni. En värld där allt har blivit nytt. Människans sätt att tänka har blivit nytt, därför att Lucifers värde har tagit slut. Han är återbördad till sitt ursprung, till de höga plan, från vilka han utgått.

Det vi nu ser i världen av ond verkan är inte framkallat av Lucifer, det är hans efterträdare Belsebub som verkar detta. Alla hans offer tillhör med honom nästa utströmnings lägsta plan, vari vi ingen del har. Den ungdom som är bunden vid bruket av narkotika, den som tar gisslan och övar utpressning, tömmer affärernas kassor och dödar gamlingar för att få medel till utövandet av sin last, den hör hemma på detta nästa lägsta plan. Den ska gallras ut, lämna vår jord och få hemortsrätt på de världar, som förberetts åt dem.

Kvar på jorden ska vi finna alla dem, som under tiden hopsamlat sina gärningar på akashans blad. Renade får de sätta igång det nya liv, som ska bli deras på astralplanet.

Så som den nya människan genomgått sin rening, så har också jorden befriats från den onda ansamlingen. Det är de mänskliga handlingarna, som vi återfinner i jordströmmarna, de har dragits upp i alla sina skadegörande verkningar, och så har dörrarna till jordens kropp blivit stängda och ingenting av onda tankar eller gärningar kan tränga in och skada henne. Den kamp detta kostat människan är just den Lucifers återkomst efter de 1000 åren, som förberedats i Johannes Uppenbarelse.

Människan är renad, jorden är renad och vår skadegörare Lucifer är återbördad.

Så kan vi med lugnt sinne emotse den stora omvälvningskatastrof, som kommer att hemsöka världen, i vilken vi blir befriade från dem som inte hör oss till. Och vi får gå ett nytt skede till mötes, där tid inte ska vara mer för det gamla har gått till ända. En annan form av tidmätning ska komma oss till del, en tid där vi befrias från bundenhet vid nu-flödet.

Om vi förstår vad det innebär, kan vi säga att vi är där.

I TIDEN

Det som idag händer oss och alla världar, som står på samma nivå på utvecklingskalan, kan sägas vara något så unikt att dess like aldrig upplevts. Visst har det hänt förr att lägsta planet sprängt sina portar och nått ut i kontakt med kosmos, men för var gång ett sådant tillstånd upprepas på spiralens många slingor inträder något nytt, en dimension kommer in i bilden, som inte förut stått i samma förhållande till de övriga, med följd att allt får ett unikt framträdande.

Den styrande hierarkien ställs så inför problem att lösa, som kräver en tankeskärpa och en omdömesförmåga, som vi inte kan göra oss en föreställning om. Det kan tyckas att det ansvar som följer med detta skulle göra dem ängsligt uppmärksamma på hotande faror, något som kunde uppväcka vad vi kallar nervösa oros-symptom. Men så är det inte. Vi kanske tolkar orsaken till detta som vunnen självtillit, tro på kosmiskt bistånd. Men det är inte i den egna dugligheten vi ska finna orsaken. Det är helt enkelt deras Vishet, som lärt dem att allt som föreläggs dem och som de framställer i vår löpande tid, eftersom det är vår jordiska problem det gäller att lösa, allt detta finns redan i fullbordat skick en gång för alla framställt på högsta planets ursprungliga 7-tal med alla underavdelningar fram till den detaljrikedom som omfattar var myggas surrande färd i sommarnatten. Allt är framskapat utan tidsutdräkt med en precision som förskräcker den okunnige men ger lugn trygghetskänsla hos den i kosmisk kunskap undervisade. Den vissheten att allt är fulländat och att det hemska och grymma, som vi ser på lägsta planet inför våra ögon beror på felbedömning från vår sida, ger åt vår skapande hierarki den trygghet, som borgar för ett gott slutförande av alla förelagda uppgifter.

Våra Mästare vet att om ett beslut de fattar leder till ett misslyckande, så visar sig snart det misslyckandet vara just det som leder fram till ett gott resultat. Att de kan inta denna trygga ställning beror på att de aldrig förfaller till självberöm, när de löst en fråga rätt, ödmjukt förtror de sina överordnade närda förhoppningar om en lycklig framtid för sina skyddslingar i övertygelsen att dessa ska nå den befrielse, som hierarkien arbetar på att få fram, men som människan i oförstånd nekar sig själv i trots och självöverskattning. Friheten står henne till buds, men hon vet inte att bruka den rätt.

Den som äger förmåga att tänka klart borde kunna befinna sig i samma situation som våra Mästare. Vi kunde stå inför varje mötande problem med samma klarhet i vår viljehandling, om det blott vore möjligt för oss att inte tillskriva äran för vunnen framgång åt den handlande personen, utan varje gång en sak blev rätt utförd lägga resultatet till de föregående likt en slutförd uppgift, som bildar grunden för fortsatt verksamhet. Men istället för ett så enkelt och naturligt ställningstagande stannar vi upp

för att klandra den som enligt vår uppfattning misslyckats och ge beröm åt den som lyckats.

Vi borde komma ihåg att allt som utföres är just det som ska komma till stånd och det som leder fel är en ny väg att gå, även om det är en omväg, den ger nyttig erfarenhet.

Först och sist handla som våra Mästare handlar. Vi har dem så nära inpå oss att vi kan bedöma deras sätt att vara.

Går vi deras väg leder den inte fel, vad än skenet anger.

ATT NÅ FULLKOMNING

Allt som äger rum på vårt jordiska plan är en spegling av den i andevärlden bakomliggande, skapande tanken. Det är vad filosofen Kant kallar "Die Dinge an sich", det som döljer sig bakom tingen. När ett hur ska byggas utarbetas en planritning till detta vid skrivbordet, utgörande den abstrakta delen av arbetet. Vare sig det gäller manuellt arbete eller teoretisk tankeverksamhet, finns den ursprungliga bilden därav i den andliga världen.

Om vi en dag finner att resultatet av vår strävan inte motsvarar de förväntningar vi ställt och vi i vår besvikelse söker orsaken till vårt misslyckande hos de makter, som handhar planen för vår verksamhet, ska vi kanske finna att orsaken till våra gäckade förhoppningar ligger i vårt uppsåt. Måhända var drivkraften självisk ävlan. Meningen var att vi skulle inse att vår arbetsmetod var värdelös och så drivas att söka en högre målsättning. Om vi accepterar denna tolkning förnimmar vi den tillfredsställelse som alltid följer av att finna en mening i skeendet.

Även i andevärlden lever en längtan att nå högre. Det är denna strävan våra jordiska ansträngningar är en spegelbild av. Dock föreligger en väsentlig skillnad mellan deras metod och vår. Stressen finner vi inte där, inte heller konkurrensen bröder emellan. I början av vårt andliga sökande kanske vi finner att deras metoder inte är helt olika våra, men ju högre vi når i de andliga afärrerna, dess tydligare står det klart för oss hur stora de fördelar är, som utvinnes genom att kasta all ävlan åt sidan.

När vi lärt oss förstå att förverkligandet av brödraskapets idé är väl värt att ägna tid och möda åt och vi är villiga bringa det offer som krävs, kommer vi att fyllas av en stark lyckokänsla. Då vet vi att vi höjt oss över det jordiska, vi har nått en ny utgångspunkt, våra vibrationer ökar, arbetet intensifieras, och vi ser målet inför våra ögon: att nå fullkomning.

Det är ingen utopi detta, var och en kan nå fullkomning i det andliga livet, blott han med sann iver fullföljer sina intentioner. Och han ska finna att det arbete han givit sig hän åt befriar från oro och ångest, som vidlåder den vilken söker sin fullkomning i en hög samhällsställning.

Alla strävar och bör sträva efter det som leder mot högre utveckling. Var och en har sitt mål för denna strävan, barnet längtar efter att bli vuxet, ungdomen efter mannaålderns större frihet, den vuxne efter ro och frid. Den åldrande människan finner kanske det som barnet omedvetet sökte, fullkomning. Ty att ha nått åldrandets höjdpunkt innebär - i den mån livsuppgiften blivit fullföljd - en fullkomning av det hon var ämnad till vid sitt inträde i livet.

Ivern att nå högre mål kännetecknar oss alla. Den laglydige som rätt lagt ut sin bana lika väl som den misslyckade existensen, som i svaghet tagit fel på rätta vägen. Från vår synpunkt sett

ligger det något tragiskt i den sistnämndes öde. Men om vi ser det ur en högre synpunkt kan vi fastställa att varje form av vad vi kallar misslyckande inte behöver innebära ett definitivt nederlag. Hans framsteg har blivit fördröjda, men har istället lärt sig mycket av väsentligt värde.

Våra kyrkor sträcker sina spiror mot höjden. Den hårda stenen, symbolen för Gudomens manifestation i den tunga materien, formas till ett torn, som avslutas i spiran. Allt sprödare ska det material utformas, som lyfter mot höjden. Sekterna, söndrade från kyrkan, strävar också de att nå fullkomning. Människan söker sig till den form av gudstjänst som överensstämmer med hennes andliga nivå. På vilken väg hon än söker sanningen, ska de makter stödja henne, som känner vägen.

Vi är alla stadda på utvecklingens väg, ingen är fulländad. Den som funnit en svag början i ofullkomlighet, finner säkert den väg som leder till fullkomningen. Alla har vi rätt att söka vår egen väg och vi må lämna omdömet om vägens framkomlighet åt de makter, som granskar oss från en högre aspekt.

Emellertid finns det många som aldrig kan avgöra vilken väg de ska välja. Tvivel och misstro plågar dem. Om nu dessa istället för att kasta allt åt sidan ville stanna upp ett ögonblick och övertänka sin situation, kanske skulle den negativa inställningen till allt vändas i ett erkännande att felet är att söka hos dem själva.

De makter, från vilka impulser till andligt sökande utgår, står på ett plan så högt över vårt att vi har svårt föreställa oss arten av de ansträngningar, som göres för att leda oss rätt. De strävar att ge oss övertygande klarhet i högre sanningar. De vinnlägger sig om att föra ner till oss sin kunskap om livet i alla världar på ett för oss begripligt sätt genom att ge oss impulser till rätt tänkande, genom att låta oss möta sådana ting som väcker vår omdömesförmåga. Må vi öppna oss för dem.

Vårt mål är att nå fullkomningen. Många ska säga att det är överdriven målsättning. Men varför? Har inte alla religioner satt detta som det yppersta att eftersträva? Kristendomen benämner det himmelen, österlänningen kallar samma sak nirvana. När det åsyftade är uppnått, ska vandraren finna att det eftersökta är detsamma för alla: förening med Gud. Namn betyder ingenting, varje folkslag har sina gudar och sina namn på det högsta målet, men vid vägens slut bortfaller alla beteckningar.

Då är det stora Broderskapet uppnått, då ser vi inte längre skillnad mellan folken, hudfärgen har mist sin utslagsgivande betydelse.

Många ska säga att det ännu är lång väg kvar. Kanske det är så att vi inte har så lång tid på oss. Det beror på oss själva hur vi begagnar de dagar, som blir oss tilldelade. Många inkarnationer har vi genomgått, under var och en av dem har vi lärt förstå livet bättre. Den som rätt insett vad livet kräver ska en dag stå vid målet tillsammans med alla dem, som strävat att övervinna allt motstånd inom oss och i vår omgivning, och vi ska känna att vi är framme, att vi nått fullkomningen.